

טור' חדד בנימין
2012309
בן שרה וסאלם
נולד בשנת תש"ט 1949
התגייס לצה"ל בנובמבר 1966
שרת בסיירת אגוז
נפל ב- ב' באייר תשכ"ח 30.4.1968
בעת מילוי תפקידו.

חדד בנימין

בן סאלם ושרה. נולד בשנת תשי"ט (1949) באלעטור שבתימן. שאיפת ההורים הייתה לעלות לארץ אשר אליה נשאו את נפשם וכשהוא היה בן חצי שנה עלו הוריו. לאחר ששהו במחנה עולים הועברו לקריית שמונה ולאחר סך הועברו למושב שער אפרים בשרון. כשהגיע לגיל הלימודים למד בבית הספר היסודי "בן-עקי" שם וכאשר סיים את לימודיו בן למד בבית הספר התיכון החקלאי אשר בבפר הרא"ה. היה פעיל בארגון חברתי במקום מגוריו. היה אוהב שירה ובמיוחד ספורט. במשק אביו היה מסור לעבודת האדמה וחלם על התיישבות במשק הדומה למשק אביו. לצדיל גייס בנובמבר 1966. את הסירות סיים ב"גולני" ולאחר סך עבר לסיירת. הוא היה ידוע כאיש המוסר בצבא ואהב לעזור לכל אדם הנטק לעזרתו. יעיל וחברתי היה ונהג לבצע הכל בדרך הטובה ביותר. במסגרת יחידתו עבר קורס נהיגה וגם קורס צניחה והיה מיועד להישלח לקורס מ"כ אך בשל סיבות שונות נדחה הקורס בשבילו. במלחמת ששת הימים היה נהג וזכה להערכת מפקדיו. הוא יצא בשלום מן המלחמה. אך עוד הוא משרת בשירות חובה נתקל, תוך תנועה בשעת מילוי תפקידו, במארב האויב בסביבות מושב ירדנה; זה היה ביום ב' באייר תשכ"ח (30.4.1968). הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בנתניה. מפקד יחידתו כתב למשפחתו במכתב תנחומיו אליה כי עם היותו חייל מסור ואחראי הביע את רצונו לחזור למשק הוריו במהרה כדי לסייע ולקדם את המשק כי הוא ראה את עתידו במשק החקלאי. מועצת השרון הצפונית הוציאה חוברת עליו ולזכר נפלי כל מערכות ישראל.

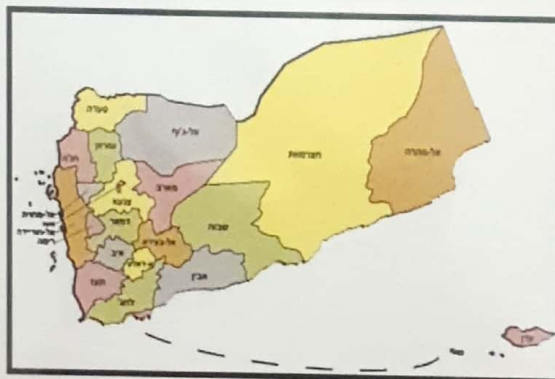
"יהי זכרו ברוך"

עלייתנו לארץ מתימן

העלייה לארץ ישראל

בשנת 1918 יהודי תימן היוו כ-7% מכלל היהודים בארץ ישראל. העליות גברו לאחר מלחמת העולם הראשונה. בשנת 1948, טרם הקמת המדינה, כבר היו בארץ 35,000 יהודים מתימן שהיוו כ-40% מכלל בני העדה ומבין עדות ישראל, זהו האחוז הגבוה ביותר). כ-5,000 יהודים נוספים ניסו לעלות לארץ, אך הבריטים עצרו אותם והם נשלחו למחנה "גאולה" שבעדן. לאחר הקמתה של מדינת ישראל, פרצו בתימן מהומות נגד היהודים, ולכן החלה ממשלת ישראל ב"מבצע על כנפי נשרים" ונקרא גם "מרבד הקסמים", שבמסגרתו הועלו לישראל כ-50,000 יהודים. מבצע נוסף התקיים בין השנים 1952 ל-1954 ובו הועלו כמה אלפי יהודים נוס והעלייה לארץ ישראללפים.

מקום מגוריו שער אפרים

צורת התושבות: מושב עובדים

השתייכות תנועתית: תנועת המושבים
תאריך היסוד: 1953 שער אפרים סמוקם בגולת שבט אפרים
מקור השם: שער אפרים סמוקם בגולת שבט אפרים

מספר תושבים: כ-1,300

משקים: בשער אפרים 80 משקים

הרחבה: שער אפרים הורחב ב-350 יחידות דיור
השתייכות אזורית: מעצה אזורית לב השרון

בית הספר בו למד

ישיבת בני עקיבא כפר הרואה נוסדה בשנת ה'ת"ש בתאריך י' בחשוון (1940) על ידי הרב משה צבי נריה במושב העובדים הדתי כפר הרא"ה והיא הראשונה בישיבות בני עקיבא ששילבה לימודי ישיבה ולימודים לבחינות הבגרות.

הישיבה הוקמה חרף התנגדויות בתוך תנועת בני עקיבא ובתחילה שולבו בה עבודת אדמה ולימודי קודש. לימים, עקב דרישת ההורים, ובעקבות שילוב לימודי חול במדרשיית נעם, הוכנסו לישיבה לימודי בית ספר תיכון (על חשבון עבודת הכפיים), וזאת חרף התנגדותו של הרב נריה (שהתבטא: "יצמחו לי שערות על כף היד לפני שילמדו לימודי חול בישיבה") ובעידודו של שותפו לראשות הישיבה, הרב אברהם צוקרמן.

הרצון של מייסדיה היה ליצור מוסד חינוכי שישלב בין הלימוד הליטאי, הרצינות של ישיבות המוסר, החמימות של תנועת החסידות והערנות החלוצית. בלשונו של הרב נריה, ליצור "צבר ללא קוצים". הישיבה התאפיינה בליברליות רבה ובנתינת אמון בתלמידיה, וכיוונה אותם להגשמה ציונית, המשך לימודים בישיבות גבוהות ושירות ביחידות קרביות בצה"ל, (כ-100 מבוגרי הישיבה נפלו במערכות ישראל). מייסדי הישיבה כיוונו להגשמת חזונו של הרב קוק כפי שהתבטא בתנועתו שלא צלחה "דגל ירושלים".

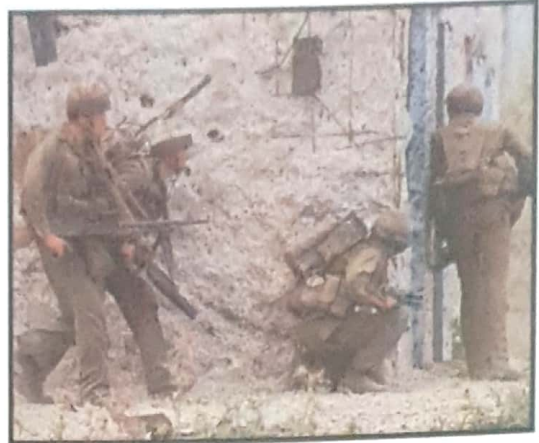
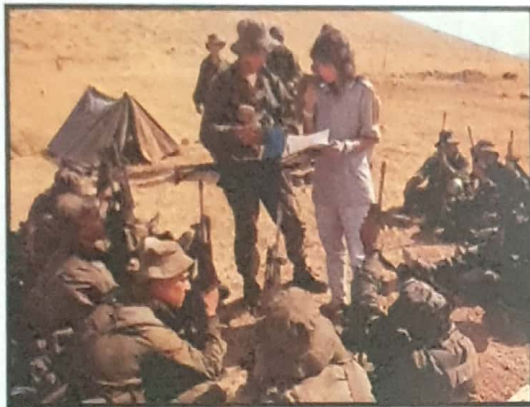
בישיבה הושם דגש רב על אינטגרציה בחינוך, והתקבלו מלכתחילה תלמידים רבים בכל מחזור מעיירות פיתוח ושכונות מצוקה לצד ילדים מאזורים מבוססים. כיום ניתן למצוא בישיבה לצד מגמות קלאסיות כפיזיקה, מדעי המחשב וביולוגיה, גם מגמות כמו תקשורת, ומדעי החיים.

הישיבה שומרת על קשר חם עם בוגריה, ונערכות שבתות מחזור רבות, שבהן משתתפים בוגרים שסיימו ללמוד שנים רבות לפני כן.

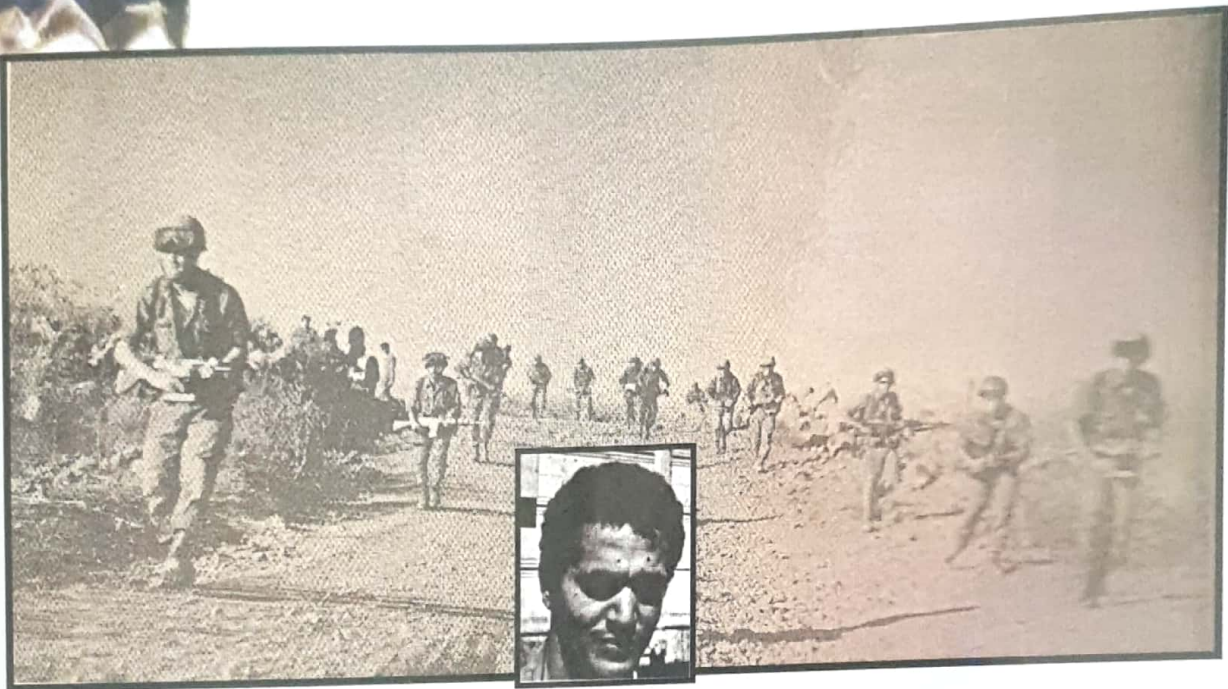
בית הספר בשנות השישים

באימונים

חדד בנימין ז"ל

חיילי אגוז בעת אימון

סיירת אגוז

פרטי האירוע

אם תחילת מלחמת ההתשה שלאחר מלחמת ששת הימים בוצע חיץ בגורת עמק הירדן שמגמתו הייתה למנוע תצפיות קרובות על שטחנו, והרחקת פעילות המחבלים (באותו זמן הצבא הירדני סייע למחבלים), במסגרת חיץ זה בוצעו בין השאר פעילויות מארבים בצידו השני של הגבול. בפעילויות אלו השתתפו יחידות החייר הסדירות של פיקוד צפון, גלני ואגוז. באותה תקופה היחידה היחידה שהיו לה אמצעי ראיית לילה ואמצעים מיוחדים נוספים הייתה יחידת אגוז.

השימוש באמצעים אלו דרשו גם אימון מיוחד וגם תחזוקה ברמה מיקצועית שדרשה ריכוז במקום אחד.

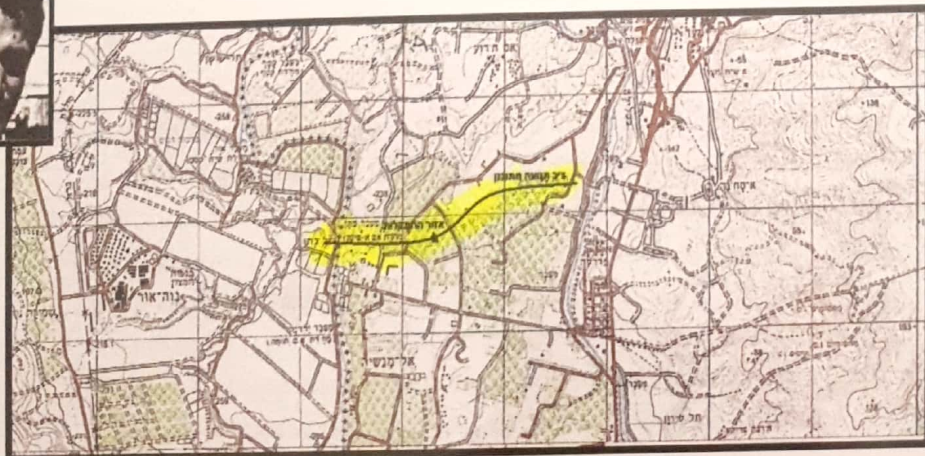
ע"מ לאפשר את היתרונות של מכשור זה בפעילות המבצעית הוחלט בפיקוד צפון להקצות מכשור אם מפעיל לכל פעולה מיוחדת המתבצעת מעבר לגבול.

נדמה לי שזאת הייתה הפעילות הראשונה שייצאה עם מפעיל מכשיר "עיוסק" - מכשיר ראית לילה באמצעות א.א.

פלוגה מגדוד 51 של גלני בפיקודו של ב"ח יצאה מנווה אור הצתה את הירדן והייתה אמורה להתמקם מול שוניה בצידה המערבי של תעלת העיר.

בדרך הכח הצה מסע בגנות בו הפעלת מכשירי ראיה מוגבלת וסווח הראיה מוגבל לעץ הקרוב הסתפק המ"פ ע הושיעו האחרים וממש בעומדו לצאת מהמסע נפתחה עליהם אש מסווח קרוב ב"ח שהוביל בראש הכח נפצע וחדד בנימין שחלך על ידו נהרג יש לציין שהוא נפגע דרך המכשיר, כדור שעבר במכשיר פגע בראשו, ההשארה הייתה שביוצאם מהמסע ביקש ב"ח מחודד לבדוק את המשך הציר וכשהוא נעמד והחל לסרוק החלה האש.

כח חילוץ בפיקוד מג"ד 51 (לא זוכר מי היה המג"ד) הוציא את המארב ופינה את ההרוג והפצועים מהשטח.

מקום נפילתו של בנימין חדד ז"ל

מקום נפילתו

לוחמי סיירת אגוז

על היחידה

צריך קטן, שנים שלושה גיפוסים מזוודים, מספר נעליים אדומות וקומץ בחורים מתנדבים. אלה הן את ה"חוליה" הצפונית – אותה חוליה שהפכה ברבות הימים לסיירת סיקור צפון. סיירת "אגוד".

תפקידי החוליה הסתכמו באבטחת המוביל הארצי ובסוורים בודדים בגבול הצפון, אולם עם התגברות הפעילות החבלנית לאורך הגבול וגם התגברות הסכנה ביישובי הצפון כן רבו המשימות ומגוון הפעילויות שהוטלו על אותה יחידה שהלכה וגדלה מאותה "חוליה" ל"יחידה" ועד ל"פלוגה".

לוחמים נוספים ומתנדבים רבים החלו למלא את השורות, ה"צעירים" הפכו ל"זתיקים" ומסורת לוחמים החלה להתגבש ביחידה.

במלחמת ששת הימים השתתפה היחידה בקרבות בגולן, עד כבוש קונטרה, ועם שוך הקרבות קבלה עליה היחידה את משימת אבטחת גבולות הצפון – ירדן סוריה ו – לבנון. עיקר פעולתה ועבודתה של היחידה היה בעבודות הביטחון השוטף בן המלחמות. לא קלים היו החיים השגרתיים בסיירת עיקר פעולתה בין המלחמות, כאשר בחוץ בעורף הרגשת שלום ובטחון ואילו כאן מלחמה יום יומית עם החום והקור עם מחבלים וצבא אויב ולפעמים עם היצר – זה הקורא לך עזוב, לך למרכז השתעשע ראה כולם עושים כך. שם אין מלחמה אין מתח אין חששות אין חברים "נופלים".

היו שלא עמדו בזה ונשרו אך אלה שנשארו הם היו התוך, הדרך, והטעים, עם הקליפה הקשה של ה"אגוד". יחסי אחות וקשרי ידידות שהזמן לא יתירם נרקמו בין הלוחמים לבין עצמם ובין לבין היחידה. קשרים שרק אנשי הסיירת יכלו להכינם ולחושם והם שהיוו את השלד שתמך וחיוק את ידיהם של הבחורים לעמוד בשגרה השוחקת של חיי היום יום.

מארכים מארכים ומארכים. כלילות החום של עמק הירדן ולילות הכפור בהרמון. מאות מארכים ללא תוצאות ורק לעיתים התקלות. ובכל מארב אתה חייב להיות ערני, מתוח "אולי דווקא היום יבואו..." שגרת תעסוקה שרק בודדים יכלו לעמוד בה ונוסף לכך סיורי בוקר מתוחים, אבטחת עובדים ומודדים ברמת – הגולן, מרדפים אחר המחבלים בסבך גבול הלבנון, שרק חיילי היחידה הכירו את השבילים ואפשרויות התנועה בו, שגרה שרק לאחר תקופה יכולת לראות את תוצאותיה – 8 מחבלים במלכיה, 4 מחבלים מדרום לקוניטרה, 5 מחבלים בסוור בוקר ליד קבוץ גשר, 3 מחבלים במרדף ליד הניתה ועוד ועוד מכפר רופין בדרום דרך פסגת החרמון בצפון ועד ראש הנקרה במערב.

אך בכך לא היה די – למרות אבידותיהם המשיכו המחבלים להציק ליישובי הצפון – ירו בזוקות על מנרה, אוטובוס הילדים באביבים, מוקשים דרך הירדן ומארכים לרכב של רמת מגשימים. היו אירועים של יום ויום ולכן היה הכרח להעתיק את המלחמה אל בסיסיהם כמורדות הגלעד, בפתח – לנד ובכפרים שלאורך הגבול – לפגוע בהם בבתיהם ולמנוע מהם את היכולת להגיע לגבול ולהתבסס לאורכו.

כאן נקמת מסכת פעולות התגמול רבות ההעזה והקורבנות וכאן שוב הוכיחו חיילי הסיירת את יכולתם – פעולות מפורסמות כמו "עינתא", "כפר המאם", "אל – היאם", פשיטות משורינות אל הפתח – לנד ואל דרום הליטני הן שיצרו את האמון והרגשת הביטחון אצל מפקדי הצבא שעדיף לשלוח את חיילי הסיירת, הם בוודאי יצליחו, הם

אינם מאבדים את דרכם, הם מגיעים למטרה ומבצעים את המשימה ביעילות גם כאשר לא ככול פועל לפי התוכנית, גם אם יפלו ביניהם חללים גם אם יחזרו עם הרגלים ופצועים- זה יהיה המחיר המינימאלי הדרוש למשימה זו.
מחיר יקר שילמה היחידה בפעולות אלו אולם במחיר זה קנה גבול הצפון שקט ובטחון ויחידה קנתה לה שם של סירת מגובשת, אחידה ויעילה.

הכוח שהניע את חיילי היחידה להמשיך ולהתמיד בשגרת החיים השוחקת והקשה היה-
ישובי הצפון.

קשרים מיוחדים נקשרו בין החיילים ובין היישובים שעל הגבול. בכבוד ראש ובהרגשת אחריות יצאו הכחורים למארכים כאשר בעורפם אורות היישוב, קולות הילדים וזרקורי השומרים. הרגשה מיוחדת הייתה לחצות את הירדן כשצהלות מסיבת הנוכה או פורים במועדון המשק המלווה את החיילים.

רגשות אהבה מיוחדים מלאו את ליבם של אלה שטיפסו על שלוותת הרי הלבנון וצפו לאחור לראות את קו האורות הלבנים של ישובי גבול הצפון מול ריכוזי האורות הדלים, הצהובים של כפרי הרום הלבנון. מתוך היישובים יצאו בלילה ואל היישובים חזרו עם שחר. פעמים בילו תקופות ארוכות וקשרו קשרים עם בני היישוב ובנותיו (בעיקר) ופעמים אף לא ידעו אנשי המקום כי חיילי הסירות עברו כאן הלילה.

חלקם של בני היישובים לא נגרע גם מבין שורות הלוחמים ביחידה ומתוך הקשר המיוחד התנדבו "צפוניים" רבים לסיירת ע"מ לשמור על ביתם ומולדתם.

מלחמת יום הכיפורים מצאה את היחידה כשהיא פזורה בכל גבולות הצפון וכבר בהפגזת הפתיחה נפגעו מספר לוחמים בקוניטרה. במהלך המלחמה השתתפה היחידה ברוב הקרבות הגולן החל בטיהור הרמה ובכיבושה מחדש דרך קרבות הבקעה אל ה"מובלעת" וההגנה עליה מול התקפות הנגרד במושך המלחמה וכלה בקרבות ההתשה שלאחריה, ובמלחמה על שיא החרמון.

צה"ל לא יכול היה להרשות לעצמו להמשיך ולהחזיק יחידה עם ריכוז רב כל כך של איכות, במיוחד לאור התעצמותו והתרחבותו של מערך הלוחם ומתוך המחסור המתמיד בכוח אדם מנוסה וטוב שיוכל להכשיר ולהכין את אותן היחידות החדשות שהוקמו.

הוחלט לפרק את היחידה ולהפיץ את לוחמיה- תלמידיה בכל צה"ל. היום ניתן למצוא אותם כמעט בכל היחידות המובחרות של צה"ל כשהם נותנים הטון וחוד החנית בכל מקום בו הם נמצאים.

כל זאת נתאפשר בזכות הדם, היוזע והדמעות הרבות שלוו את היחידה לאורך ההיסטוריה הקצרה והגדולה שלה.

לוחמים רבים נפלו ביחידה וזכרו של כל לוחם חי. קשרים מיוחדים נוצרו בין חיילי היחידה לחורים השכולים. ביקורים הדדיים בימו מצוקה ועצב וגם בימו שמחה, קשרים של משפחה לטוב ולרע. בטא זאת אחד החורים השכולים " ... אבדתי את בני, אולם אני חש כי לי בנים רבים בסירת...".

סיירת אגוז

למעלה בהר כבר שוקעת השמש
ורוח של ערב פורץ מן החום
סיירת אגוז את הדרך יודעת
כי בה היא הלכה גם אתמול גם שלשום

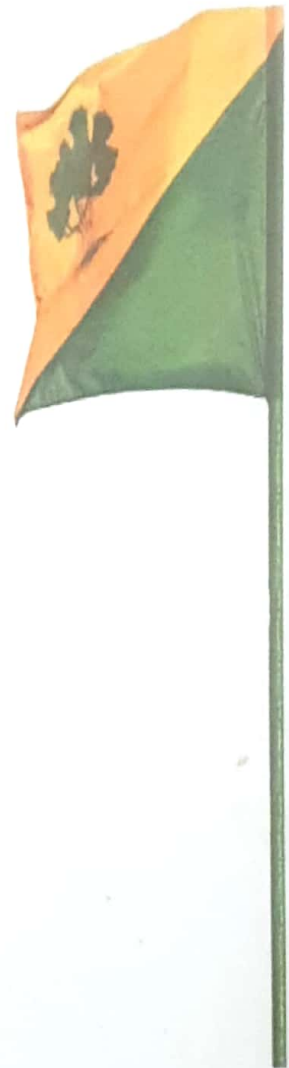
כל מי שדרכו כבר עייפה בינתיים
מיום מפרך ומלילה קודר
מזור יזיך לו היום שבעתיים
כי זו תהילת הזייל שזוזר

לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

בינות מטעי זמניות ותפוז
העין פקוזה והדופק הולם
אולי במדרון האויר שוב מתוז
אבל המושב שממול כבר זולם
הלילה יזדור הסויר אל העמק
מזור שוב יצלז את מימי הירדן
ושוב יזוזר אל הסוף והגמא
כשבקר זודע על ההר יגן

לסיירת אגוז יש קליפה קצת עבה
אך לב של זהב והמון אהבה

רבים הימים שטובלים רק בתכלת
אשר טוב היה בם לפצוץ בשיר
אך על דברתנו נזכר בם את אלה
אשר אור היום שוב להם לא יאיר.

חדד בנימין ז"ל
1949-1968

